

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1101/23
2.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Здравке Ђурђевић, председника већа, мр Сретка Јанковића и Драгољуба Албијанића, чланова већа, са судским саветником Снежаном Миленковић, као записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234 став 3 у вези са ставом 1 у вези са чланом 61 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца ВЈТ у Београду и браниоца окривљеног, адвоката Младена Магдаленића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.525/17 од 15.06.2023. године, након седнице већа одржане дана 01.11.2023. године у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца АЈТ у Београду, дана **02. новембра 2023. године** донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Младена Магдаленића и пресуда Вишег суда у Београду К.бр.525/17 од 15.06.2023. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.525/17 од 15.06.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234 став 3 у вези са ставом 1 у вези са чланом 61 и осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју му се урачунава време проведено у задржавању од 01.06.2017. године до 02.06.2017. године, и истовремено је одређено да ће се казна затвора извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује у ..., улица ... са применом мере електронског надзора.

Окривљени је упозорен да не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, као и да уколико једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

На основу одредбе члана 264 став 4 у вези са чланом 261 став 2 ЗКП, окривљени

АА је обавезан да на име судског паушала плати суду износ од 15.000,00 динара од дана правноснажности под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду због неправилне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду уважи жалбу те преиначи ожалбену пресуду и окривљеног АА за извршено кривично дело осуди на строгу казну затвора у складу са законом и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Младен Магдаленић, из свих законом прописаних жалбених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и укине првостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или усвоји жалбу браниоца и преиначи првостепену пресуду.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду у поднеску Ктж.бр.1176/23 од 06.10.2023. године предложила је да Апелациони суд у Београду усвоји као основану жалбу ВЈТ у Београду и преиначи првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији и уједно да се одбије као неоснована жалба браниоца окривљеног АА.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва, на којој је размотрио побијану пресуду заједно са изјављеним жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

Жалбе су неосноване.

Бранилац окривљеног је у жалби навео да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП и да је прекорачена оптужба, пошто је измењеном оптужницом од 12.10.2022. године наведено да је окривљени прекорачењем граница свог овлашћења супротно члану 3 уговора о раду прибавио себи противправну имовинску корист у износу од 2.100.000,00 динара у чему му је са умишљајем помогао оптужени ББ стварањем услова за извршење кривичног дела, сачинио 14 фиктивних уговора о донаторству, док је оглашен кривим да је искористио 14 сачињених фиктивних уговора, тако да је изреком пресуде измењена суштина чињеничног описа радњи оптужења и окривљени је на тај начин доведен у неповољнији кривично-правни положај.

Насупрот изнетим жалбеним наводима, наведеним поступањем првостепеног суда није дошло до прекорачења оптужбе, с обзиром на то да је окривљеном било стављено на терет да је сачинио 14 фиктивних уговора о донаторству, а оглашен је кривим да је искористио 14 сачињених фиктивних уговора, што у себи садржи мању количину криминалне опасности. Окривљени тиме није доведен у неповољнији кривично-правни положај, није измењена суштина чињеничног описа радњи извршења предметног кривичног дела, нити је опис дела из изреке у супротности са разлозима пресуде. По оцени овог суда, изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и садржи јасан и потпун опис радњи извршења из којих произилазе сва законска обележја

кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим и није противречена својим разлозима, а разлози дати у образложењу ожалбене пресуде о свим одлучним чињеницама од значаја за постојање кривичног дела у питању и кривице окривљеног су довољни и правилни и нису међусобно противречни, нити супротни садржини записника о исказима датим у поступку и самих тих записника.

Суштину жалбе браниоца окривљеног представља побијање утврђеног чињеничног стања и с тим у вези примене кривичног закона, па се инсистира на томе да ниједним доказом изведеним на главном претресу није доказано да је окривљени на било који начин имао улогу одговорног лица у оквиру пословања привредног друштва “...” д.о.о...., да је директни умишљај остао неразјашњен, да је било неопходно испитати сведока ВВ, а у доказном поступку није утврђено да је окривљени прибавио имовинску корист себи како се то наводи у оптужници, посебно имајући у виду чињеницу да је ББ износ од 2.000.000,00 динара исплатио оштећеном, те се оспорава оцена доказа дата од стране првостепеног суда и износи њихова другачија оцена.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, првостепени суд је чињенично стање утврдио правилном и свестраном оценом свих изведених доказа, како одбране окривљеног АА, исказа сведока ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, исказа сведока ББ у који је извршен увид применом члана 406 став 1 тачка 5 ЗКП, тако и осталих изведених писаних доказа и на странама 23 – 29 пресуде дао аргументоване, јасне и уверљиве разлоге због чега исте цени на начин како их је оценио. И по оцени овог суда, правилно је првостепени суд најпре утврдио да је окривљени представљао одговорно лице и да је прекорачио границе свог овлашћења, имајући у виду да су чланом 3 Уговора о раду између окривљеног и оштећеног предузећа “...” јасно дефинисана права и обавезе окривљеног, из којих проистиче да је био овлашћен да, између осталог организује, руководи и координира рад дистрибутивног центра Сурчин, као и да је сам окривљени навео да је у наведеном предузећу био менаџер дистрибутивног центра, да се бавио оперативним управљањем ресурсима, људима, возилима и робом, да је извршавао потписане уговоре и договоре, да је имао тим људи, при чему је навео и да није био овлашћен да преговара и договара послове, нити да ишта потписује, као и да није поседовао печат.

Жалбени наводи браниоца окривљеног у делу у коме побија правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања у суштини представљају понављање одбране окривљеног са главног претреса да је био подређен ВВ, по чијим налозима је поступао и да је ВВ касније кренуо да спроводи реваншизам према њему, коју је првостепени суд детаљно ценио и изнео врло аргументоване и логичне разлоге због чега исту оцењује као усмерену на избегавање кривице и као такву не прихвата, нашавши да је иста у супротности са осталим изведеним доказима, посебно са исказом ББ, али и исказом представника оштећеног предузећа ЂЂ и ЕЕ. Такође је, с обзиром на све изведене доказе, првостепени суд правилно оценио да није неопходно испитати ВВ у својству сведока, јер се исти према казивању свог оца налази на дугогодишњем раду у Кини и ретко долази у Србију, а да исправљеном оптужноцем од 10.10.2022. године окривљеном није стављено на терет да је фалсификовао потписе на уговорима о донаторству, већ да их је искористио, при чему се сведок ЕЕ изјансила и да је ВВ био обухваћен интерном контролом везано за овај догађај, али да је установљено да није имао сазнања у вези са овим дешавањима.

Првостепени суд је, насупротив наводима жалбе, ценио психички однос окривљеног према учињеном кривичном делу и правилно нашао да је окривљени поступао у стању урачунљивости и са директним умишљајем, с обзиром на то да је из доказа који су изведени током кривичног поступка утврдио да је окривљени АА на функцију менаџера дистрибутивног центра именован на основу уговора о раду који је закључен између “...” д.о.о. ... и АА дана 17.06.2013. године, којим је утврђено да су послодавац и запослени регулисали свој радно правни однос, односно дужину трајања уговора, опис рада, радно време, плату, трошкове, услове везане за забрану конкуренције и др., као и опис послова окривљеног, те да је прекорачивши границе својих овлашћења искористио 14 сачињених фиктивних уговора о донаторству по основу којих “...” д.о.о., као донатор примаоцу донације ДД, раднику оштећеног привредног друштва чији се потпис већ налазио на уговорима да на име донаторства уплаћује новчана средства на текући рачун код “Erste banke” ... чији је корисник окривљени и достављао их Привредном друштву “...” д.о.о. ... које је на текући рачун из уговора извршило 14 уплата, а које уплате је са свог рачуна окривљени и подигао. Из наведеног проилази да је окривљени био свестан свог дела и његове противправности чије је извршење хтео, при чему је знао да су његове радње забрањене, тако да је с умишљајем прекорачио границе својих овлашћења као одговорног лица како би себи прибавио противправну имовинску корист. Околност да је ББ као власник привредног друштва “...” доо као донатор прихватио да надокнади штету оштећеном правном лицу “...” у износу од 2.000.000,00 динара није од утицаја на другачију одлуку и не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, на чему се неосновано инсистира у жалби, јер су увреме извршења дела у радњама окривљеног остварена сва битна обележја кривичног дела у питању.

Цењени су и остали жалбени наводи браниоца окривљеног АА, којима у суштини износи сопствену оцену изведених доказа и указује да се у радњама његовог браћеника не стичу битни елементи кривичног дела које му је стављено на терет и с тим у вези оспорава и правилност примене кривичног закона, но другостепени суд налази да су исти без основа и без утицаја на другачију одлуку у овој кривично правној ствари, јер је првостепени суд у довољној мери расветлио одлучне чињенице и у свему потпуно и правилно утврдио чињенично стање, а за свој закључак дао довољно јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Према томе, чињенично стање у погледу свих битних елемената кривичног дела у питању правилно и потпуно утврђено, а квалификацијом противправне делатности окривљеног АА као кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234 став 3 у вези са ставом 1 у вези са чланом 61 КЗ, закон је правилн примењен, о чему је првостепени суд у пресуди дао разлоге које и овај суд у свему прихвата.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, овај суд је нашао да је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, имао у виду све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена. Тако је од олакшавајућих околности на страни окривљеног првостепени суд узео у обзир његову неосуђиваност, то да се ради о младом породичном човеку, да је причињена

штета надокнађена оштећеном предузећу, али и протек времена од извршеног кривичног дела од готово 10 година, а отежавајућих околности није било, па је применом члана 56 КЗ, нашавши да наведене олакшавајуће околности представљају нарочито олакшавајуће околности, са основом оценио да се и са ублаженом казном може постићи сврха кажњавања и осудио га на казну затвора у трајању од једне године, која се има извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује уз примену мере електронског надзора.

И по оцени овог суда, наведена казна сразмерна је друштвеној опасности извршеног кривичног дела и личности окривљеног АА као учиниоца и нужна, али и довољна за остваривање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, а нарочито постизања опште и специјалне превенције и изражавања друштвене осуде за кривично дело, јачања морала и учвршћивања обавезе поштовања закона, због чега је жалбени предлог јавног тужиоца да се окривљени строже казни оцењен као неоснован.

На основу свега изнетог, применом члана 457 Законика о кривичном поступку, одлучено је као у изреци.

Записничар
Снежана Миленковић, с.р.

Председник већа – судија
Здравка Ђурђевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић